

CUPRINS

pag. 02

Războiul Troian

pag. 16

Călătoria lui Ulise în drum spre casă

pag. 52

Isprăvile lui Heracle

Dragă cititorule,
aceste istorii au o vechime mai mare de 3000 ani, dar oamenii
până în prezent le citesc și le povestesc cu plăcere.

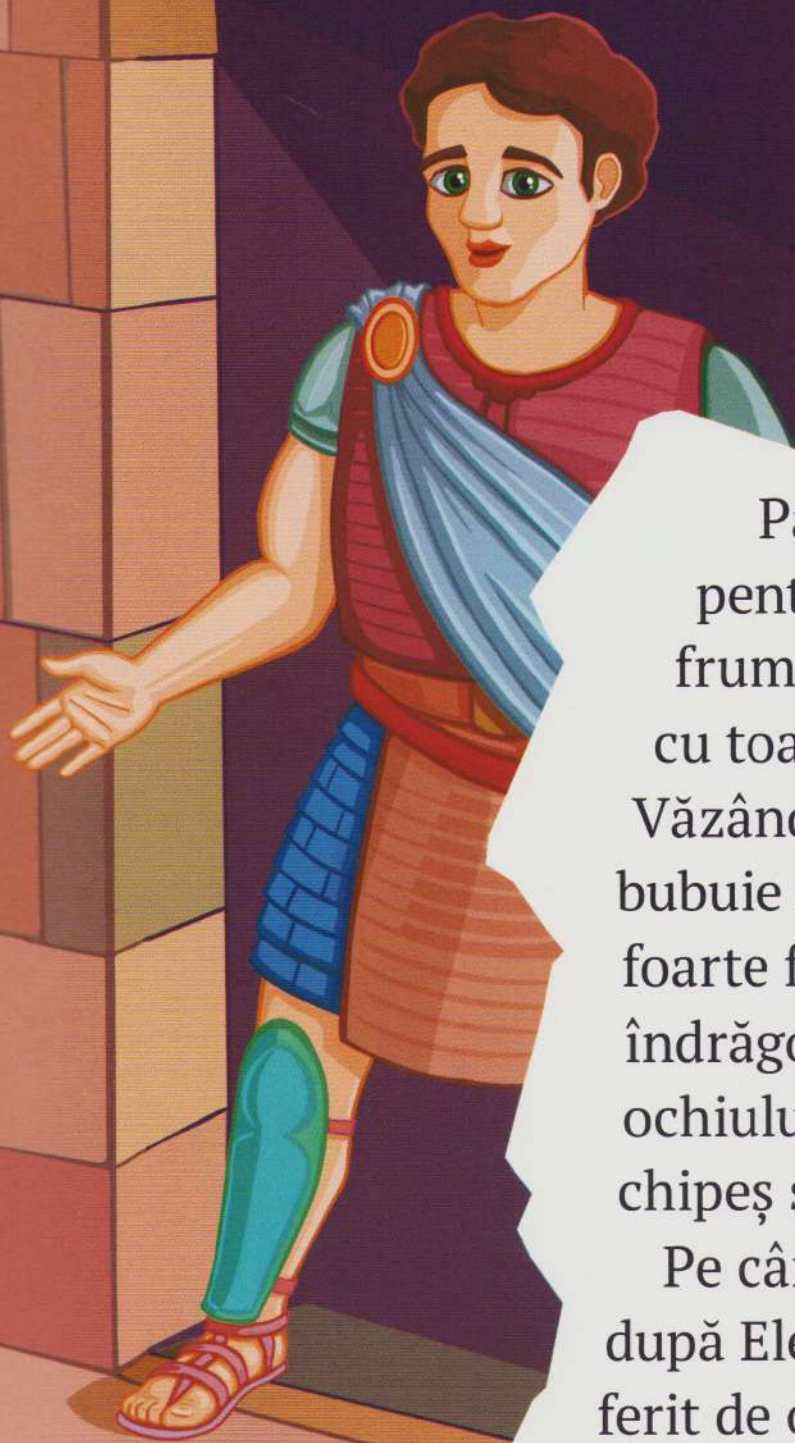
Lectură captivantă!

Regina Elena privea îngândurată străzile orașului de pe terasa palatului. Frumusețea ei încânta toți trecătorii: avea pielea albă, ochii de culoarea cerului și părul lung, mătăsos, strâns într-o cosiță. Toți cei care au văzut-o măcar o dată, spuneau că e cea mai frumoasă femeie de pe pământ.

Soțul Elenei, Menelau, regele Spartei, era mândru de faptul că avea o soție atât de frumoasă. Dar Elena nu-l iubea și era nefericită, însă nu îndrăznea să-i spună ce simțea cu adevărat pentru el.

Într-o zi, Paris, tânărul prinț din Troia, a sosit în vizită la regele Spartei.

Paris a traversat Marea Egee pentru a vedea cu ochii lui cât de frumoasă este Elena și a fost primit cu toate onorurile cuvenite unui prinț. Văzând-o pe Elena, inima începu să-i bubuie nebună în piept: era într-adevăr foarte frumoasă. Tânărul simțea că se îndrăgostește. Și Elena îl fura cu coada ochiului pe Paris. Era pe placul ei: tânăr, chipeș și bine făcut.

Pe când mesenii chefuiiau, Paris s-a luat după Elena, a prins-o de mână într-un loc ferit de ochii lumii și i-a șoptit:

– Vino cu mine, ne vom căsători și vom trăi fericiți în Troia.

Apoi a îmbrățișat-o lipindu-și obrazul de creștetul ei. Elena și-a apropiat fața de pieptul lui Paris, semn că era de acord. Când s-a lăsat întunericul, ea a ieșit pe furiș din palat și a plecat spre țarm. Împreună cu Paris a urcat pe corabie și au pornit spre Troia.

Dimineață, Menelau a descoperit lipsa soției. El pricepu că vinovat de dispariția ei este Paris. Ochii i s-au umplut de furie. Era insultat și cu onoarea distrusă. Ardea de nerăbdare să-l pedepsească pe îndrăznețul prinț și să-și recupereze soția.

– Elena e soția mea! Paris o să-mi plătească, chiar de-ar fi să înceapă un război! strigă Menelau.

Vocea lui suna fermă, arătând furia ce o simțea.

El a trimis călăreți prin tot ținutul să cheme pe toți regii Greciei să-i vină în ajutor.

Curând la palatul lui Menelau s-a adunat multă lume. Doar Ulise lipsea. Ulise era rege pe insula Itaca, tocmai se căsătorise cu Penelopa și avea un prunc, pe nume Telemah. Lui Ulise nu-i era deloc pe plac să-și părăsească casa, soția, copilul și să se arunce în vârtoarea războiului. El știa de la un oracol că, dacă se va implica în acest război, nu se va întoarce

acasă decât după douăzeci de ani: zece petrecuți în război și zece pe mare, pe drumul de întoarcere spre casă. Atunci el se gândi să recurgă la un șiretlic: să se prefacă nebun.

Când a sosit trimisul lui Menelau, Ulise se făcu că nu-l recunoaște. Avea privirea rătăcită și bolborosea vorbe fără înțeles. El a înjugat la plug un măgar șchiop și a mers pe câmp să are. Avea o traistă plină cu sare pe care o arunca în brazdă.

Dar trimisul lui Menelau era destul de înțelept și a priceput că Ulise vrea să-l înșele. El a luat pruncul lui Ulise și l-a așezat în fața plugului de lemn.

Când l-a văzut Ulise pe fiul său sub tăișul plugului, opri măgarul și spuse:

– Urăsc războiul... Acesta aduce doar suferință. Iar eu vreau să trăiesc liniștit lângă soția mea și lângă fiul meu...

– Regele Spartei are nevoie de ajutor! i-a răspuns tăios trimisul lui Menelau. Fii gata, chiar azi plecăm!

Și Ulise a început să se pregătească. În aceeași zi el urcă pe corabie și porni la drum.

Menelau a reușit să adune o flotă numeroasă și, după mai multe zile, corăbiile au ajuns la țărmul Troiei.

Ostașii troieni erau deja pregătiți: stăteau înșirați sub zidurile cetății, cu armele lucind în lumina soarelui. Armata lui Menelau a sărit din corăbii și cu strigăte de luptă s-au aruncat în bătălie. Troienii răspunseră într-un chiot și se repeziră și ei ca un vifor asupra dușmanilor.

A urmat o luptă grea, care a ținut ore în șir. Luptătorii din Troia se avântau curajoși, săbiile răsunau încrucișându-se, săgețile șuierau căzând potop peste inamici. Grecii luptau și ei cu îndârjire, iar vuietul luptei nu mai contenea. Oșteni, care de luptă, ropot de cai, zgomotul lăncilor, nori de praf – toate s-au amestecat pe câmpul de luptă.

Spre seară, grecii i-au silit pe troieni să se retragă în cetatea lor. Troia era o cetate bine apărată. Grecii nu puteau să se urce pe ziduri, nici să le dărâme și nici să pătrundă în oraș. Ei au aruncat cu bulgări de foc și cu bolovani, dar zidurile nu au cedat.

A doua zi, lupta a continuat. Troienii răspundeau cu mult curaj la atacurile grecilor, fiind siguri că orașul nu va fi cucerit.

